

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów pracy ubezpieczonego:

- od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r., od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. – przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest wystawione przez Archiwum Zakładowe,

- od 29 lutego 1988 r. do 30 września 1988 r. – podano niepełną nazwę stanowiska pracy, gdyż kierowca nie został wymieniony w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale VIII pkt 2 wykazu A,

- od 1 sierpnia 1991 r. do 15 listopada 1993 r., gdyż przedłożone świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych – brak pieczętki imiennej.

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące, 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 5 lat, 11 miesięcy i 5 dni.

/decyzja – k. 36 plik IV akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 25 lutego 2019 r. złożył wnioskodawca W. S. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazał, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu do pracy w szczególnych warunkach pracy w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w firmie (...). Dodał, że pracował w szczególnych warunkach w (...) w Ł..

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. S. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 26 listopada 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – plik IV akt ZUS/

Decyzją z dnia 13 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów pracy ubezpieczonego:

- od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r., od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. – przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest wystawione przez Archiwum Zakładowe,

- od 29 lutego 1988 r. do 20 lipca 1989 r. – podano niepełną nazwę stanowiska pracy, gdyż kierowca nie został wymieniony w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale VIII pkt 2 wykazu A,

- od 1 sierpnia 1991 r. do 15 listopada 1993 r., gdyż przedłożone świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych – brak pieczętki imiennej.

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące, 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 4 lata.

/decyzja – k. 11 plik IV akt ZUS/

W dniu 14 stycznia 2019 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 12 plik IV akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów pracy ubezpieczonego:

- od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r., od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. – przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest wystawione przez Archiwum Zakładowe,
- od 29 lutego 1988 r. do 30 września 1988 r. – podano niepełną nazwę stanowiska pracy, gdyż kierowca nie został wymieniony w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale VIII pkt 2 wykazu A,
- od 1 sierpnia 1991 r. do 15 listopada 1993 r., gdyż przedłożone świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych – brak pieczętki imiennej.

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące, 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 5 lat, 11 miesięcy i 5 dni.

Niniejszą decyzją uchylono decyzję z dnia 13 grudnia 2018 r.

/decyzja – k. 36 plik IV akt ZUS/

Decyzją z dnia 4 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w związku nowymi dokumentami i odwołaniem do Sądu z dnia 25 lutego 2019 r. odmówił W. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów pracy ubezpieczonego:

- od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r., od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. – przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest wystawione przez Archiwum Zakładowe,
- od 29 lutego 1988 r. do 30 września 1988 r. – podano niepełną nazwę stanowiska pracy, gdyż kierowca nie został wymieniony w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale VIII pkt 2 wykazu A,
- od 1 października 1993 r. do 15 listopada 1993 r. – brak dokumentu potwierdzającego pracę w warunkach szczególnych spełniającego wymogi formalne.

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące, 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 8 lat, 1 miesiąc i 5 dni.

/decyzja – k. 38 plik IV akt ZUS/

Ubezpieczony W. S. był zatrudniony w (...) i US (...) w Ł. od 5 grudnia 1980 r. do 30 września 1990 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Podczas zatrudnienia ubezpieczony pracował jako kierowca na budowie eksportowej w Iraku od 29 lutego 1988 r. do 20 lipca 1989 r.

/świadczenie pracy – k. 6 plik I akt ZUS, akta osobowe – k. 22 – 49/

Podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony od samego początku pracował jako kierowca samochodu ciężarowego tzw. betoniarki. Aby jeździć betoniarką wystarczyło posiadać prawo jazdy kategorii C. Wnioskodawca jeździł tylko tym rodzajem pojazdu. Pojazd z betonem ważył 30 ton. Woził beton z P. do R., ze S. do S.. Jeździł po budowach na W., C., R.. Ładował beton w betoniarni i jeździł na budowę. W Ł. woził beton na budowy, było 10-15 kursów dziennie. Nie wykonywał czynności mechanika. Były warsztaty, gdzie pojazdy były naprawiane. W przypadku awarii ubezpieczony otrzymywał inny pojazd. Jak w trasie pojawiła się drobna usterka to kierowcy ją usuwali, a w przypadku poważniejszych awarii przyjeżdżało pogotowie. (...) brakowało. W S. były J., T., ciągniki siodłowe, pompy. Ubezpieczony jeździł T.. Przesiadał się w razie awarii na J.. Wszystkie samochody były powyżej 3,5 tony. Samochodów może być 30-40. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie wykonywał innych prac. Nie było przestojów.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 24 maja 2019 r. – 00:01:53 – 00:06:29, 00:0:08 – 00:21:35 w zw. z zeznaniami – 00:39:41 – 00:41:00 – płyta CD – k. 54, zeznania świadka P. L. z dnia 24 maja – 00:23:25 – 00:32:28 – płyta CD – k. 54, zeznania świadka K. Z. z dnia 24 maja 2019 r. – 00:32:28 – 00:39:35 – płyta CD – k. 54/

Pracownicy otrzymywali mleko.

/zeznania świadka K. Z. z dnia 24 maja 2019 r. – 00:32:28 – 00:39:35 – płyta CD – k. 54/

Podczas zatrudnienia w S. ubezpieczony pracował na budowie eksportowej w Iraku od lutego 1988 r. Tam jeździł niskopodwoziowym M., na ten samochód brało się 40 ton ładunku, a potem jeździł mikrobusem, który miał przynajmniej 20 miejsc. Raczej nie zdarzały się przestoje. Wynagrodzenie otrzymywał na godzinę. Woził sprzęt po budowach. Były to maszyny po 40 ton. Innymi czynnościami się nie zajmował.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 24 maja 2019 r. – 00:01:53 – 00:06:29, 00:0:08 – 00:21:35 w zw. z zeznaniami – 00:39:41 – 00:41:00 – płyta CD – k. 54/

Archiwum Zakładowe wystawiło wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach i wskazało, że W. S. w okresie od 5 grudnia 1980 r. do 30 września 1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) i podczas zatrudnienia od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r. oraz od 16 października 1989 r. do 30 października 1990 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy wymienionym w wykazie A, dział VIII, poz. 2 pkt 2 stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

/świadczenie pracy w szczególnych warunkach – k. 3 plik IV akt ZUS/

(...) S.A. z siedzibą w W. (wcześniejsza nazwa: P.E.B.K. (...), następnie (...) S.A.) wystawiła wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach i wskazało, że w okresie od 29 lutego 1988 r. do 20 lipca 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony na budowie w Iraku i podczas tego zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał pracę na stanowisku:

- kierowcy samochodu – zestaw niskopodwoziowy M. (...) od 1 października 1988 r. do 31 grudnia 1988 r.,
- kierowcy samochodu – mikrobusu od 1 stycznia 1989 r. do 20 lipca 1989 r.

wymienionym w wykazie: A dziale VIII, poz. 2, pkt 5 „Kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony” stanowiącym załącznik do Zarządzenia Ministra Komunikacji Nr 64 w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

/świadcstwo wykonywania k. 14 plik IV akt ZUS/

Wnioskodawca posiada prawo jazdy kategorii:

- C od 20 listopada 1979 r.,
- D1 od 1 stycznia 1999 r.,
- D od 20 sierpnia 1985 r.,
- B+E od 1 grudnia 1980 r.,
- C1E od 1 grudnia 1980 r.,
- D1E od 1 stycznia 1999 r.,
- D+E od 20 sierpnia 1985 r.,
- T od 1 grudnia 1980 r.

/bezsporne/

Wnioskodawca złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

/bezsporne/

Wnioskodawca udokumentował w sposób bezsporny staż pracy w wymiarze 25 lat, 3 miesiące, 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 8 lat, 1 miesiąc i 5 dni.

/wyliczenia ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków K. Z. i częściowo P. L.. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy, świadków potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony pracował jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w w/w spornych okresach.

Podkreślenia wymaga fakt, że świadek P. L. zatrudniony na stanowisku kierowcy – operatora w Przedsiębiorstwie (...) otrzymał od pracodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka P. L. jedynie w zakresie w jakim wskazał on, że kierowcy dokonywali napraw samochodów w warsztacie i czasami naprawa ta trwała cały dzień albowiem zeznania te sprzeczne są w tym zakresie z zeznaniami wnioskodawcy oraz świadka K. Z., którzy podali, że kierowcy nie dokonywali napraw samochodów na warsztacie. W przypadku dużej awarii w trakcie trasy przyjeżdżało pogotowie. Kierowcy otrzymywali wówczas

zastępczy pojazd. Przy czym nawet przyjęcie, iż wnioskodawca wykonywałby te czynności sporadycznie (raz w tygodniu), pozostawałoby to bez wpływu na rozstrzygnięcie, po odliczeniu tego okresu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle §2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończył 60 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych (co najmniej 25 lat). Skarżący złożył wniosek o przekazanie środków z OFE na dochody budżetu państwa. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy: od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r. oraz od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. w (...) w Ł..

Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty.

Stanowisko to wymienione zostało w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 2 – kierowca samochodu ciężarowego.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w poz. 2 działu VIII praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii należy zwrócić uwagę, iż świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k. p. c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statuująca ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów, z zeznań wnioskodawcy i z zeznań świadków.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że skarżący nie udowodnił okresu pracy 15 lat w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał w przedmiotowym postępowaniu, że od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1988 r. oraz od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. w (...) w Ł. wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Świadkowie oraz wnioskodawca zgodnie podali, że podczas całego zatrudnienia w (...) wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego. tzw. betoniarki. Aby jeździć betoniarką wystarczyło posiadać prawo jazdy kategorii C. Jeździł tylko tym rodzajem pojazdu. Pojazd z betonem ważył 30 ton. Woził beton z P. do R., ze S. do S.. Jeździł po

budowach na W., C., R. Ładował beton w betoniarni i jeździł na budowę. W Ł. woził beton na budowy, było 10-15 kursów dziennie. Nie wykonywał czynności mechanika. Były warsztaty gdzie pojazdy były naprawiane. W przypadku awarii ubezpieczony otrzymywał inny pojazd. Jak w trasie pojawiła się drobna usterka to kierowcy ją usuwali, a w przypadku poważniejszych awarii przyjeżdżało pogotowie. (...) brakowało. W S. były J., T., ciągniki siodłowe, pompy. Ubezpieczony jeździł T.. Przesiadał się w razie awarii na jelicza. Wszystkie samochody były powyżej 3,5 tony. Samochodów było 30-40. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie wykonywał innych prac. Nie było przestojów.

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony w toku postępowania wykazał, że w przedsiębiorstwie (...) pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w spornym okresie. Fakt, że w trakcie trasy czasami usuwał drobne usterki pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Czasu tego jednak nie należy odliczać od czasu pracy zaliczanego do pracy w warunkach szczególnych, ponieważ czynności te wiązały się w sposób nierozzerwalny z obowiązkami kierowcy. Aby wyjechać w trasę ubezpieczony musiał bowiem czuwać nad właściwym stanem technicznym swojego pojazdu. Trudno zatem uznać by czynności te były niezwiązane z podstawowymi obowiązkami ubezpieczonego.

Praca w warunkach szczególnych istotnie powinna być wykonywana stale, czyli ma to być podstawowe, zasadnicze zajęcie pracownika. Nie oznacza natomiast, iż praca taka ma być wykonywana wyłącznie, czyli bez jakiegokolwiek wyjątku. Nie tylko udowodnienie tego byłoby trudne a nawet niemożliwe, ale nawet mało prawdopodobne jest aby pracownikowi wykonującemu prace w szczególnych warunkach nigdy nie zdarzyło się wykonać innych czynności, w szczególności, nie zaliczonych do pracy w warunkach szczególnych.

Jak przyjął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 maja 2014 roku w sprawie III AUa 1255/13 - przyjęcia, iż zatrudniony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie niweczą natomiast krótkotrwałe nieobecności na stanowisku pracy związane np. ze szkoleniami, pracami biurowymi, sprawozdawczością, jak również wykonywanie innych prac, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, ale stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości, która już daje się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku (LEX nr 1469326).

Zaś jeśli chodzi o sporny okres zatrudnienia na budowie eksportowej w Iraku od 29 lutego 1988 r. do 30 września 1988 r. to z zebranego materiału dowodowego nie wynika, że ubezpieczony pracował wówczas w szczególnych warunkach. Zakład pracy wskazał bowiem, że ubezpieczony w w/w spornym okresie pracował na budowie eksportowej w Iraku w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu powyżej 3,5 tony, ale dopiero od 1 października 1988 r. Ubezpieczony zaś w toku postępowania nie wykazał by w całym okresie pracy na budowie eksportowej pracował w szczególnych warunkach.

Dlatego też Sąd nie uwzględnił tego okresu do pracy w szczególnych warunkach.

Kwestia ta jednak nie ma wpływu na przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury albowiem ubezpieczony w niniejszym postępowaniu wykazał, że pracował w szczególnych warunkach podczas zatrudnienia w S. od 5 grudnia 1980 r. do 28 lutego 1998 r. oraz od 16 października 1989 r. do 30 września 1990 r. (8 lat, 2 miesiące i 8 dni) i okres ten łącznie z okresem pracy w szczególnych warunkach uznanym przez organ rentowy (8 lat, 1 miesiąc i 5 dni) daje ponad 15 lat (16 lat, 3 miesiące i 13 dni) stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca spełnia także wszystkie pozostałe wymagane przepisami prawa przesłanki, zarówno w zakresie stażu pracy oraz złożenia wniosku o przekazanie środków z Otwartego Funduszu Emerytalnego na dochody budżetu państwa jak i wieku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku, przyznając świadczenie od dnia 1 stycznia 2019 roku – w związku z art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w związku z tym, że 14.01.2019 r wnioskodawca złożył kolejny wniosek o emeryturę, przedstawiając dodatkowe dokumenty.